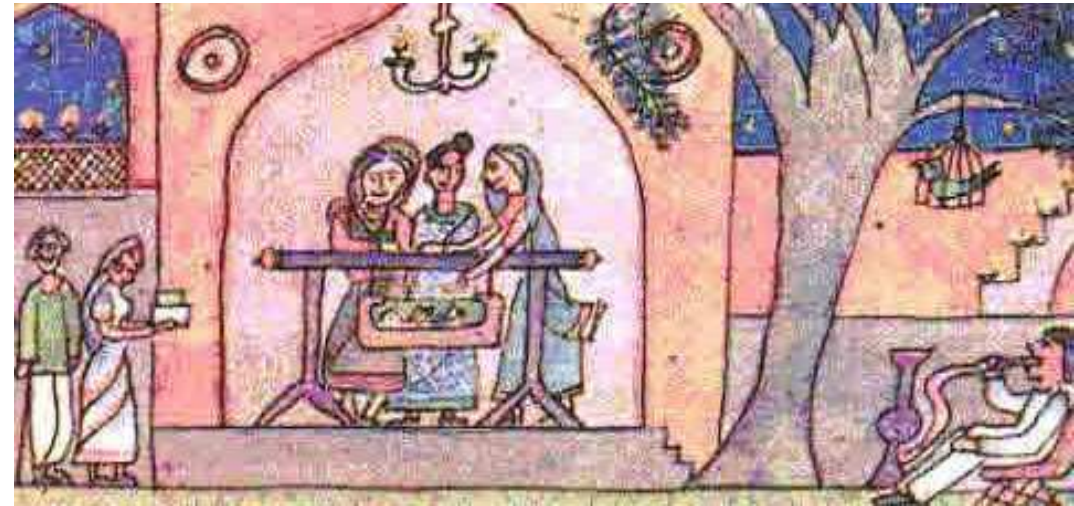

טאנסן

מוסיקאי הודי מופלא

העיר גוואליור נמצאת במרכז הודו. בעיר נמצא הקבר של טאנסן, אחד המוסיקאים הגדולים שחיו אי-פעם. ליד הקבר עומד עץ של תמרינד. מאמינים שכל זמר יכול לשפר את קולו אם יאכל עלה מהעץ ויגע בקבר. זה נשמע כמו קסמים, אך הסיפור על טאנסן הוא קסום לא פחות. אפילו היום, מוסיקאים רבים מלחינים בסגנון שיצר טאנסן וידוע

כ"גוואליור גהראנה".
לפני כארבע מאות שנה, בכפר קרוב
לגוואליור חי משורר עשיר בשם מוקמנד
מישרה עם אישתו. לצערם לא היו להם ילדים

ולפי עצת חבר הלך מישרה לגוואליור כדי
לקבל ברכה ממוסיקאי קדוש ידוע, מוהמד
גהאוס.

גהאוס קשר סרט מקודש על זרועו של
מישרה ואמר "יברך אותך האל בבן זכר." וכך
קרה. נולד ילד שקראו לו טאנסן. כשטאנסן
גדל אבא שכר מורים שלימדו אותו קרוא
וכתוב. אך טאנסן אהב יותר ללכת עם חבריו
ליער הקרוב, שם הוא היה מחקה שירת
ציפורים וקולות חיות.

פעם עברה בקרבה קבוצת זמרים. טאנסן
הסתתר בין שיחים ונהם כמו נמר. הקול
נשמע ממשי מאוד והזמרים נבהלו. כאשר
הנער יצא מהמחבוא הם שבחו את הנהמה
שלו, כל כך דומה לאמיתית. טאנסן מעודד
השמיע להם עוד קולות של חיות וציפורים.
את קבוצת הזמרים הוביל מורה מוסיקה
מפורסם, הרידאס. הוא הציע לאבא של
טאנסן לקחת את הנער כתלמיד. "יש לו
כשרון מוסיקלי נדיר" אמר.
באי-רצון רב הסכימה אמו של טאנסן שבנה

היחיד ילך לברינדאבן, ללמוד אצל הרידאס.
כמעט עשר שנים למד טאנסן אצל הרידאס.

הוא התחיל מהצלילים הבסיסיים סא, רא, גא, פה, דהה, ני, סא, ולמד יסודות שירה ונגינה בטמפורה. הוא למד על סגנונות השונים של מוסיקת הודו, ואיך כל סגנון יוצר אווירה שונה. היו סגנונות שגרמו לאדם חשק לרקוד, ואחרים שהביאו אדם לדמעות.

יום אחד הגיעה הודעה שאביו של טאנסן חולה מאוד. כשטאנסן הגיע הביתה מצא את אבא על ערש דווי.

"אני שמח שהנך מוסיקאי. לך אל מוהמד

גהאוס" היו המילים האחרונות של אבא. טאנסן נשאר בבית כדי לטפל באמו, אך תוך שנה נפטרה גם היא.

כעת החליט טאנסן לקיים את הבטחתו והלך אל מוהמד גהאוס כדי ללמוד אצלו. אך בהתאם למסורת, ביקש קודם רשות לכך מהמורה הראשון שלו, הרידאס.

"אתה חייב להישמע לרצון אביך, אך תמיד אשמח לראות אותך אצלי. אתה כמו בן בשבילי" אמר הרידאס ובירך אותו.

טאנסן למד אצל מוהמד גהאוס במשך שלוש שנים ופיתח את כשרונו המוסיקאלי. באותו הזמן המורה הציג אתו לפני שליט גוואליר. הם נעשו חברים טובים וטאנסן ביקר לעתים קרובות בארמון השליט, שם הקשיב למוסיקאים אחרים.

בביקוריו בארמון טאנסן פגש באחת הנשים של חצר השליט. שמה היה הוסני (היפה) וכשמה כך הייתה גם יפה ביותר. טאנסן התאהב בה ונשא אותה לאישה.

אחרי שנים אחדות מוהמד גהאוס מת והוריח

את כל רכושו וכספו לטאנסן. טאנסן התגורר
בביתו החדש ושם גידל את משפחתו.

יום אחד הופיע אצלו שליח עם מנשר ממלך
ראבה, ליד גוואליור. השליח פתח את גליל
המנשר וקרא "ראמצ'נדרה, מלך ראבה, רוצה
שתהיה מוסיקאי של חצרו."
היה זה כבוד גדול והצד הראשון לתהילתו של
טאנסן.

המלך ראמצ'נדרה אהב את שירתו של טאנסן
והעניק לו מתנות רבות ופעם אפילו אלף
מטבעות זהב.

יום אחד הקיסר אכבאר בא לביקור בראבה.

המלך ראמצ'נדרה דאג שטאנסן יבדר את
אורחיו המלכותיים.

הקיסר אכבאר התרשם עמוקות מנגינתו של
טאנסן וכעבור זמן קצר שלח איגרת
לראמצ'נדרה וביקש לשלוח את טאנסן
לארמונו.

המלך ראמצ'נדרה לא רצה להיפרד מטאנסן
אבל לא יכול היה לסרב לאכבאר רב העוצמה.
בכל זאת אכבאר היה הקיסר של הודו
וראמצ'נדרה רק מלך של מדינה קטנה
בקיסרות של אכבאר. לכן, באי-רצון רב שלח
את טאנסן כמתנה מחצר מלכותית אחת
לשניה.

טאנסן התקבל בארמון הקיסר באגרה בכבוד
רב. אכבאר התרשם כל כך מהמוסיקה שלו
שהעניק לו הכבוד הגדול ביותר של הארץ -
הוא נכלל בין תשעה אבני חן, תשעה
הכשרונות הגדולים ביותר בחצר הקיסר.
מדי פעם טאנסן שר לקיסר לבדו. בערבים
שר ראגאס (שירים) שהרגיעו את הקיסר
והרדימו אותו ובבוקר שירים שהעירו אותו

לשיר. הפיל נרגע בהדרגה וכעבור זמן מה יכול היה הקיסר לעלות ולרכב עליו. כבוד רב ומתנות רבות העניק הקיסר לטאנסן. הוא גם נתן לו בית קרוב מאוד לארמון. ערב אחד הקיסר החליט לבקר את טאנסן. כשהגיע לביתו טאנסן שר וניגן על הטמפורה. הקיסר ישב בשקט על המרפסת והקשיב.

הוא היה כל כך מוקסם מהשירה שהוריד את מחרוזת יהלומים מצווארו ונתן אותה לטאנסן. אבל אנשי חצר אחדים קנאו בטאנסן והחליטו

בעדינות. סיפורים רבים מסופרים על מוסיקה של טאנסן. מספרים שציפורים וחיות באו לשמוע את שירתו.

יום אחד, תוך כדי ציד, הקיסר ראה פיל לבן, ורצה אותו מאוד לעצמו. הפיל נתפס והובא לארמון. אך הייתה זאת חיה פראית וחזקה ולא ניתן היה לאלף אותו. כאשר טאנסן שמע זאת בא למקום בו החזיקו את הפיל קשור בשרשראות ומשתולל מול שומריו. טאנסן הוציא את הטמפורה והתחיל

אמר "שירתך נהדרת, גרמת לי הנאה רבה"
וכאות הוקרה נתן לטאנסן את הסנדלים שלו
משובצים באבני חן.

טאנסן חזר לאגרה ושם את הסנדלים לפני
הקיסר. "אדוני" אמר "קח את אבני החן
מהסנדלים האלה ורק סלח לי." הסנדלים היו
שווים הרבה יותר מאשר המחרוזת. הקיסר
הבין שהאשים את טאנסן שלא בצדק ואמר
"המוסיקה שלך שווה הרבה יותר מאשר
יהלומים. לא הייתי צריך לחשוד בך. חזור
לחצרי כמוסיקאי מלכותי."

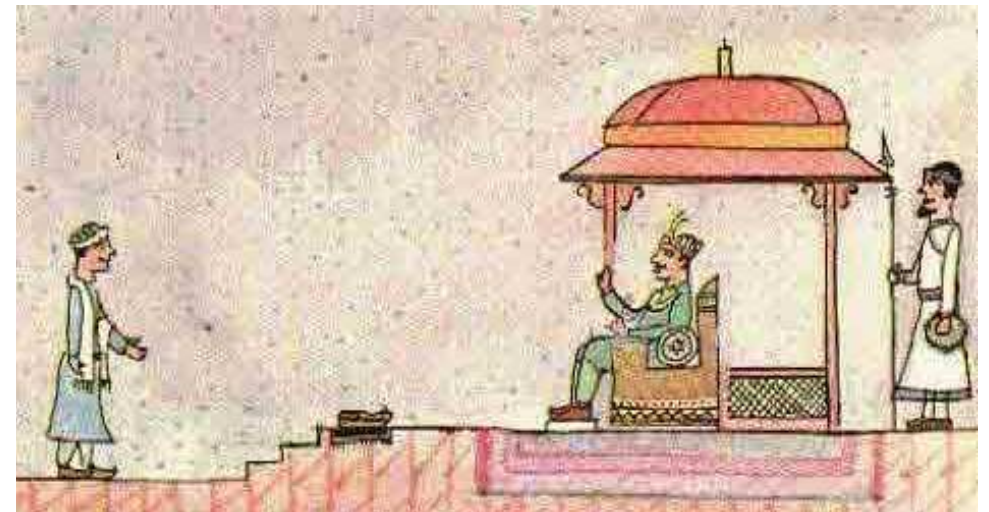
טאנסן התפרסם בכל רחבי הודו. אנשים
אמרו שהוא הזמר הגדול ביותר שנולד באלף
השנים. אבל אויביו שוב ניסו להתנכל לו. הם
הציעו לקיסר שידרוש מטאנסן לשיר את
דיפאק ראגה בשבילו.

דיפאק ראגה היה אחד מהשירים הקשים
ביותר לביצוע. הוא יצר חום כל כך גדול שלא
רק הדליק את כל המנורות סביב, אלא גם
שרף לעפר את הזמר עצמו.

כשאכבאר דרש מטאנסן שישיר את דיפאק

להתנכל בו. הם גנבו את המחרוזת וסיפרו
לקיסר שטאנסן מכר אותה עבור סכום כסף
גדול.

טאנסן הובא למשפט מלכותי. הקיסר דרש
שיראה את המחרוזת והוא לא יכול היה
לעשות זאת. הקיסר רגז מאוד. "אגרש אותך
מהארמון, ולא תחזור עד שתוכל להציג את

המחרוזת" נהם הקיסר.
לטאנסן לא היה למי לפנות. בסוף נזכר במלך
ראמצ'נדרה ויצא לראבה.

ראמצ'נדרה קיבל אותו בזרועות פתוחות.
כששמע את המעשה אמר "אל תדאג. רק
תשיר לי". טאנסן שר שתי ראגאס למלך וזה

ראגה זה אמר "אדוני, השיר הזה יצית אותי".
אך הקיסר לא רצה לשמוע. "אם אתה הזמר
הגדול ביותר בכל הארץ, אתה חייב לעמוד
באתגר זה."

טאנסן ידע שמסוכן היה לשיר את דיפאק
ראגה, אך הוא ידע גם שאם באותו הזמן יושר
גם מגח ראגה, שמביא גשם, הוא יוכל להינצל
מהשתוללות האש.

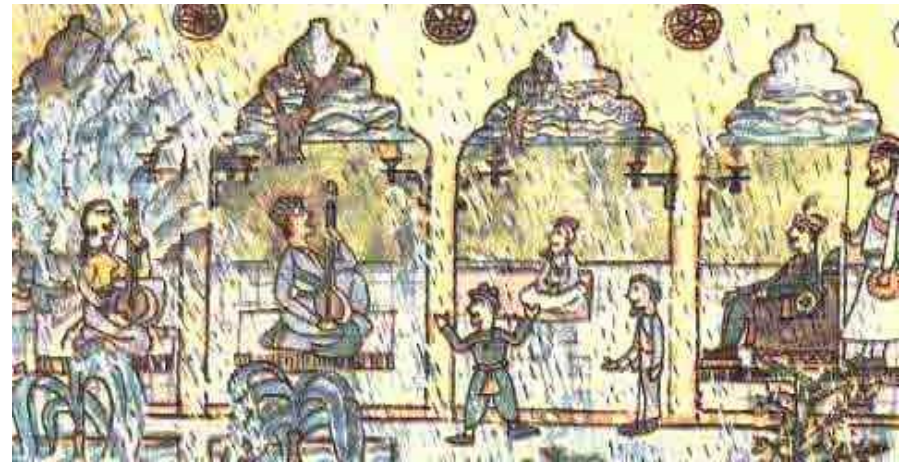
"אך איך להשיר שתי הראגס באותו הזמן"
חשב בדאגה כשעבר בגנו. הגה רעיון. אולי
רופה, תלמידה נאמנה של הרידאס תוכל
לשיר יחד איתו.
באישורו של הרידאס רופה הסכימה לשיר.

היא הייתה מוסיקאית מעולה.
במשך שבועיים, שבהם אכבאר הסכים לו
להתכונן, הוא לימד את רופה ובסוף היא
ידעה לבצע את מגח ראגה בצורה מושלמת.
ביום המיועד חצר הארמון הייתה מלאה
אורחים מלכותיים ואנשי הקיסר. הם באו
מקרוב ומרחוק כדי לשמוע את טאנסן שר את
הראגה הקשה ביותר לביצוע.
מסביב הועמדו מנורות כבויות. טאנסן המתין
אם הטמפורה בידו וכשהקיסר התיישב על
כיסאו, התחיל לשיר.

האוויר סביב נעשה חם יותר ויותר. הקהל
התחיל להזיע. פרחים ועלים בגן התייבשו

ונבלו. מים במזרקות התחילו לרתוח.
הציפורים ברחו מהגן. המנורות נדלקו מעצמן
ובאוויר נראו להבות אש. אנשים מסביב
התחילו לברוח בפחד גדול. הקיסר נעמד
והוורד שהחזיק בידו נבל ומת.
גופו של טאנסן היה חם וקודח, אך הוא היה
שקוע בשירתו ולא פסק לשיר.

כשרופה ראתה אותו כך, נבהלה מאוד
ותחילה לא יכלה לשיר, אך לאט, לאט
התעשתה והתחילה לשיר את מגח ראגה.
כשקולה נעשה חזק יותר ויותר השמיים קדרו
והתכסו בעננים. גשם התחיל לרדת. הקהל
יצא החוצה כדי להתקרר בגשם ובקרוב הכל
חזר למצב רגיל.

כולם שיבחו את שירתו של טאנסן. הקיסר
אמנם היה מרוצה אך גם מבוהל כי הבין
שכמעט ואבד את הזמר הגדול ביותר באש
המוסיקה שלו.
שמו של טאנסן התפשט כמו להבה של
דיפאק ראגה. אך האש שבתוך הזמר עצמו
לא התקררה בקלות. טאנסן חלה ורק כעבור
חודשיים חזר לארמון הקיסר.
טאנסן שר ולימד בחצר של הקיסר אכבאר
במשך שנים רבות. הוא לא היה רק מוסיקאי
אלא גם משורר וחיבר מילים למוסיקה שלו
וראגאס חדשות רבות.
כשטאנסן מת, קיסר אכבאר היה ליד מיטתו.
הוא התאבל מאוד, כי ידע שהודו אבדה את
המוסיקאי והזמר הגדול ביותר. אך המוסיקה
של טאנסן המשיכה לחיות ועברה ממורה
לתלמיד.
וכל שנה בגוואליר, ליד קברו של טאנסן,
נערכת חגיגת מוסיקה. מוסיקאים מכל הארץ
באים כדי לבצע את שיריו ולכבד בכך את
טאנסן.